

diral je v Ljubljani in Pragi. Posebno pri srcu mu je bila književnost in ž njo se je pričel baviti že zgodaj na srednji šoli. Pozneje se je poizkusil s pisanjem kratkih črtic. Več takih njegovih stvari najdemo v celjskem Narodnem koledarju in po štajerskih listih. Zatem je priobčil nekaj majhnih beletrističnih sestavkov v „Slovanu“ in „Ljubljanskem Zvonu“. Te črtice kažejo spretno opazovanje, okus in pripoveden talent. Mimo njih je mislil na dolgo povest in v osnutkih sestavil in končal „Egidijske Skalarje“, ki ga je krstil sam za roman iz življenja samotarja. Poleg originalnega pisateljskega delovanja se je bavil tudi s prevajanjem. Bil je dober poznavalec češke literature in iz nje je prevel v glavnem Čecha „Izlet gospoda Broučka“, Zeyerja „Andreja Černiševa“, „Tri povesti o Krucifiksu“ in „Marijin vrt“ ter Ign. Hermana „Koudelika“. Ti prevodi so deloma že izšli, deloma pa čakajo v založništvih na objavo.

Življenje mu ni bilo postlano z rožicami. Gibal se je v ozkih razmerah slovenskega dijaka in nadebudnega literata. Pred vojsko je služil svoj vsakdanji kruh v uredništvu nekdanjega „Dneva“, med vojsko in do svoje zgodnje smrti je bil uslužben na ljubljanskem magistratu.

Bil je poročen. Toda predno je obhajal prvo obletnico svojega mladega zakona, ga je pokončala stara znana morilka naših kulturnih delavcev, zavrtna sušica. Idealnemu možu, ki je legel prezgodaj v grob, bodi ohranjen prijazen spomin!

Cankarjeva številka. V vabilu na naročbo je sporočilo uredništvo čitateljem in pisateljem, da posveti februarso številko spominu velikega duha ravnokar končane dobe, Ivanu Cankarju. Obljuba je bila prenapeta, ker sotrudniki, ki so se prijavili, da sodelujejo v spominski številki, niso mogli v tako kratkem času sestaviti primernih prispevkov. Zato izide Cankarjeva številka enkrat pozneje, vsekakor pa pred koncem tekočega leta. Med tem vabimo na sotrudništvo vse pisatelje in pesnike, znanstvenike in esejiste in tudi vse druge, ki vedo kaj objave vrednega o Cankarjevih delih ali njegovem življenju. Prispevke je treba poslati čimprej uredništvu „Ljubljanskega Zvona“ v Ljubljani.

Recenzijski izvodi. Zadnje čase je vrnila Zvonova uprava brez vednosti uredništva nekaj knjig, dobljenih v recenzijo, misleč, da so to izvodi, poslani na ogled in v nakup. Založništva, ki so prejela knjige nazaj, prosimo, naj jih nam pošljejo vnovič, da jih izročimo svojim recenzentom in prinesemo o njih poročila. Ob tej priliki vabimo vsa založništva, domača in bližnja slovanska, naj nam svoja nova izdanja redno pošiljajo. Poročati hočemo o vsem, kar spada v krog našega lista.

IV